

ITT TARTOTTUNK (ÉS

Itt tartottunk /és tartunk is/ infrastruktúrában

Az közismert, hogy a szocialista országokban és természetesen hazánkban is, az infrastruktúrát /közlekedés, hírközlés, lakásellátottság és felszereltség, egészségügyi ellátottság, oktatásügy és kulturális ellátottság/ kiemelten kell fejleszteni, mert ezen országokban ez ún. utólagos fejlődéssel jellemezhető, vagyis az ipari fejlődéstől időben és színvonalában elmarad.

Konkrétan a helyzetet azzal jellemezhetjük, ha különböző országokat hasonlítunk össze e tekintetben és megvizsgáljuk: Magyarország hányadik a rangsorban?

Erre vállalkozik Ehrlich Éva és Szilágyi György: „Infrastrukturánk nemzetközi összehasonlításban /1960-74/” c. tanulmánya, amely a „Közgazdasági Szemle” 1980. februári számában olvasható.

Mint hogy ezt a „lapot” sajnos aránylag kevesen olvassák, ugyanakkor a témáról rengeteg szó esik -Magyarország a 10.7 millió szakértő ország- nem árt, ha a tanulmány néhány főbb megállapítását ismertetjük.

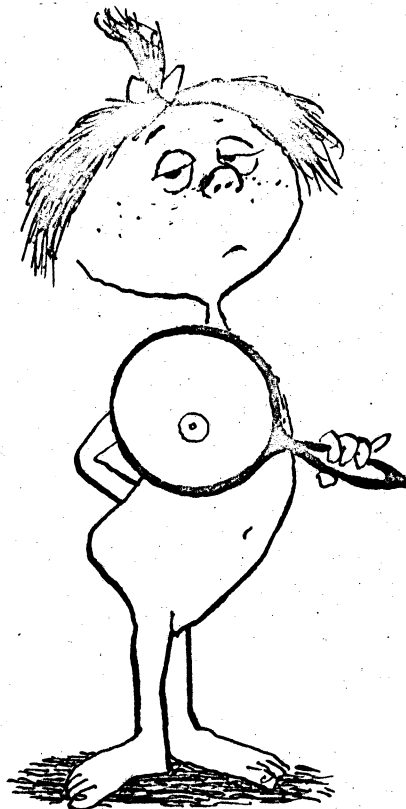
Mindenekelőtt: az adatok azért nem frissebbek, mert a nemzetközi összehasonlítás adatbázisa nehezen hozzáférhető. Ennek ellenére, mivel, sajnos nem állítható, hogy helyzetünk szignifikánsan javult ezen a téren az elmúlt 6 évben /1974 óta/, ugyanakkor vetélytársaink nem mutattak észrevehetően erős formaromlást, a megállapítások ma is lényegében érvényeseknek vehetők.

Az összehasonlításba bevont 29 ország /helyszűke miatt nemzetközi gépkocsi betűjelekkel megnevezve/ összeesített infrastruktúra fejlettségi sorrendje 1974-ben a következő volt: S, US, CDN, DK, NZ, N, CH, GB, J, AUS, SF, NL, B, D, F, A, I, EIR, DDR, CS, E, H, GR, BG, PL, P, YU, R, TR. Magyarország 22. helye és a KGST

...Új dal nem kell!
Mindenki reményben!
A néjem ül a nyakamon!
Továbbra is ott akarom
...tudni!

Ezért, hát
Új dal nem kell!... /stb./

Boros Lajos után szabadon

országok közötti 3. helye, figyelembe véve, hogy az első helyezett pontszámának 50 %-át elérte. „nem is olyan rossz”, különösen, ha tekintetbe vesszük, hogy 1960-ban az első helyezett pontszámának csak 44 %-át értük el. A fejlődés azonban még így is lassú volt, tekintve, hogy 1960-hoz képest egy helyet visszestünk.

A közlekedés fejlettségét az előbbi mutatószámok alapján vetették össze: 100 km-re jutó úthossz, 100 000 lakosra jutó úthossz, 100 km-re jutó vasútvonal, 100 000 lakosra jutó vasútvonal, villamosított vasútvonalak részaránya, 1000 lakosra jutó hajótér, motoros hajók részaránya; szgk/1000 lakos, 1000 lakosra jutó autóbuszok, tehergépkocsik és motorkerékpárok együttes száma. Az előbbi rangsorban is szereplő 29 ország között hazánk 1960-ban 22., 1974-ben 24. volt. 1960-ban Magyarország pontszáma az első helyezettnek 29, 1974-ben 53.4 %-a volt, ami igen jelentős fejlődésre utal, azonban még ez a dinamika sem volt elég a helyezés tartására. 1974 évi pontszámunk Romániával azonos, Bulgáriáét és Jugoszláviáét meghaladja.

A tájékoztatás teljesebb tételére a többi területen elfoglalt helyünket is közöljük /elől az 1960 évi, utóbb az 1974 évi rangszám/: hírközlés: 23-24; lakásellátottság és -felszereltség: 24-26; egészségügy: 20-20; oktatás és kulturális ellátottság: 17-16. Ez utóbbit tekintve állunk a legjobban; megelőzzük az NDK-t és Olaszországot és csak 2 hellyel vagyunk az NSZK mögött.

A közlekedési karon végzetek számára a feladatokat a közölt adatok is jól megvilágítják: nem legyinteni kell, vagy „na ugye, hát ez van” stílusban cinikusan vigyorogni, hanem tenni azért, hogy a fejlődés a nehezedő körülmények között is gyorsuljon. Mert más nem csinálja meg helyettünk...

Dr. Magyar István

szemelvények a küldöttgyűlésről

V. 6. 15ⁿ. J 208. Küldöttgyűlés.

Az elnökségben helyet foglaltak dr. Lévai Zoltán, dr. Simonyi Alfréd, dr. Sánta Imre, Szabó István, Olt Károly és az elnöklő Mesterházi Zoltán, aki megnyitójában sikeres munkát kívánt a küldötttertekezletnek. Elsőnek az írásbeli beszámoló kiegészítéseként a KISZ munka értelméről és szükségességéről beszélt titkárunk. Elmondta, a KISZ olyan, amelyenél tesszük, és általában azoknak nem tetszik, akik nem veszik ki részüket munkájából. Ha nem tudunk változtatni, akkor is érdemes a problémákat felvetni, gondoljunk csak itt a szakmapolitikai akcióra.

Ezután az évfolyamként végzett KISZ munka rövid értékelése következett, megállapította, hogy a III. és IV. évf. tevékenysége, mint évfolyam tevékenység, elmaradt a vártakozástól, viszont a II. évf. kiemelkedő munkát végzett ilyen szempontból.

Hozzászólások:

Csapó György /464. tk./ A rendkívül magas szervezethezesség miatt a KISZ munka formalitássá, és jószerevel tagmegújításra válik./Ez egyébként 1974-ben is így volt. Éppen ezért került bevezetésre karunkon a minimum-követelmény rendszer, és az utóbbi időben néhány különböző szintű KISZ vezető kapott fegyelmit, mert a munka alapját jelentő vezetőképző táborkunkból indokolatlanul távolmaradt. Mindennek csak akkor van értelme, ha van megfelelő célunk, ez most a szakmapolitika.

Rácz Zoltán /463./ Az írásbeli beszámoló itt következő mondatában a „harc” szót túl erősnek találta: „A szocialista szakemberképzésben való részvételünk... mai közegünkben, környezetünkben a HIBÁK és ELLENTMONDÁSOK feltárását és ezek h a r c útján történő KIJAVÍTÁSÁT kell, hogy jelentse...” /mindezt azért közöljük, mert ebből később nagy vita kerekedett -szerk.-/. A KÖZHIR-ről kapcsolatban megjegyezte, hogy nem tudósít a KV ülésekről. Szakmai munkán belül javasolta, hogy az egyes vállalatok újítási témáikat bocsássák kidolgozásra a hallgatók rendelkezésére.

Dajka József /dolg./ A dolgozói alapszervezet munkájáról elmondta,

hogy a politikai és tömegmegmozdulásokon rendszeresen résztvesznek. Az oktatás-fejlesztés területén főleg a tanulmányi versenyekbe, a FEB-be, illetve a TDK-ba kapcsolódnak be. **Méhes András** /196./ Azután, hogy beszámolt az évfolyamukon végzett munkáról, javasolta, hogy az első évfolyamon a jelenleginél jóval hamarabb legyenek meg a vezetőségválasztó taggyűlések, mert így a KISZ munka hamarabb beindulhatna.

Stukovszky Zsolt /283./ Évfolyamukon lehetőséget teremtettek az aktív KISZ munkára /minimum követelmények/-szerk-/, politikai vetélkedőt, évfolyambullit, sport versenyt szerveztek. Javasolta, hogy a tanulmányi követelmény rendszereket a kari KISZ szervezet és az állami vezetőség együttesen vitassa meg. Ami ebből közzétehető, jelenjen meg a J épület falijúsgájain. /Úgy értesültünk, hogy a jövő félévi órarend-tervezet már kinn van. -szerk-/

Kerekes Gyula /371./ A nyári táborok szervezése precízebb lehetne. A III-IV. évfolyamon az információ áramlás nem megfelelő. A KV tagok vegyenek részt az értékelő taggyűléseken, hogy biztosítani lehessen ezek komolyságát. Azoknak, akik nem újították meg tagságukat, biztosítani kell a munkában való részvételt.

Hanza István /KÖZHÍR/ A KÖZHÍR-ről szóló értékelés egy kicsit eltúlozza a valóságot, az utóbbi időkre nézve hízog. Egyébként lapunk hangvétele és tollhegyre tűzött témái megfelelőek. A lelkes kis csapat óriási munkabefektetéssel végzi dolgát, csak a hallgatói és oktatói részről tapasztalt passzivitás kérése teszi a lap „kari lap” voltát.

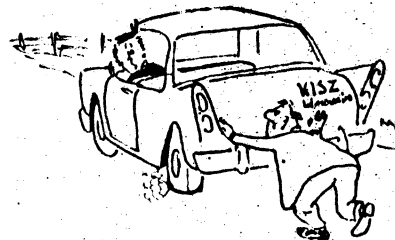
Dr. Lévai Zoltán Előljáróban elmondta, hogy a pozitívumokkal nem kíván foglalkozni. Szerinte a kari KISZ-t egyfajta avantgardizmus jellemzi. Ezt nem fejtette ki részletesebben, ezért sokan nem is értették. Ezután a már említett „harc” szóval foglalkozott. Túl „meredeknek” találta, mert olyan látezatot kelt, hogy az oktatók direkt rosszul akarnak tanítani. Ennek kapcsán ismertette saját álláspontját a szakmapolitikai akcióról.

Dékány Dénes /373./ Az értékelő taggyűlések utáni létszámcsökkenése pozitívnak tekinthető, mert a 90-96 %-os szervezethezesség miatt a tagok nehezen mozgathatók.

Farkas Tamás /Jg. Int./ Az egyetemi hallgatók ne csak kellemeesen, hanem hasznosan is töltsék el egyetemi éveiket, ezért fokozottabban be kell őket vonni a TDK munkába.

H. Varga Attila /281./ Az oktatásügy diáktársasági kérdése, de ha már terítékre került, akkor elmondja, hogy a folyamatos számonkérés nem vált be, hogy a kar állami vezetése ezt mélyrehatóan vizsgálja meg.

Dr. Simonyi Alfréd A KISZ és az állami vezetés kapcsolata jó, ezért sem kell ezó szerint érteni a már többször említett „harc” szót. Szerinte a KISZ az utóbbi időszokban az oktatás módszertani kérdéseivel foglalkozott, és pozitívan értékeli, hogy a hallgatók követelményeket támaszt az oktató-nevelő munkával szemben. Ez az út nem a harc, hanem a közös munka. Keresztül vezet. Ezenkívül megjegyezte, hogy tervbe vették a taneszéki tanulmányi követelmények egyezésítését, hogy a félévenkénti adminisztráció munkája lecsökkenjen. **Dr. Sánta Imre** A beszámolót jónak tartja, szerinte is a „harc” szó fogalmazási pontatlanság. A kari párt és KISZ szervezet kapcsolata ideális. A kari KISZ szervezeti felépítésének módosítása a munka jobbítását, fejlesztését szolgálja.

Kiengedjem a kizifeket?

Szabó István /ES képviselő/ Az oktatókat és a hallgatókat az oktatás köti össze. Az, aki csak öt évig jár az egyetemre, az is változtatja az oktatási folyamatot, ezért ezt jobb ha tudatosan teszi. Ezt célozza a szakmapolitikai akció, tehát rajtunk is múlik, hogy ezután milyen szakemberek hagyják el az egyetemet. Az elmúlt időszakban többször kérték a KISZ segítségét, hogy legyen partner az egyes kérdések megoldásában, ezt mi komolyan vettük és vesszük, partnerek akarunk lenni, hogy a közös munka alapján lépessünk tovább.

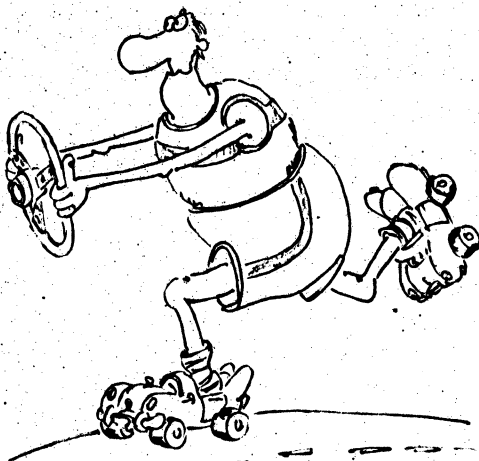
Olt Károly titkári összefoglalója
A küldöttértekezlet betöltötte funkcióját, érdemi vita alakult ki. Úgy érzi, hogy a „harc” vita megnyugtatóan rendeződött, az is alapot adhat ezen a téren az állami vezetés és a KISZ közös tevékenységéhez.

Rövid szünet után a küldöttértekezlet megválasztotta a kari vezetőség tagjait és a többi funkcionáriust.

A KV tagjai:

Olt Károly /466/	titkár
Csapó György /464/	szervező t.
Bozókai György /281/	ajánl.prop. t.
Orosz József /464/	érdekvédelem
Szentgyörgyi György /463/	tanulm.f.
Szekeress Árpád /284/	sport
Csekő Gábor /281/	kultúra
Méhes András /198/	I. évf. titk.
Stukovezky Zeolt /283/	II.Évf. titk.
Kerekes Gyula /371/	III. évf. titk.
Spanyol Béla /282/	Db. titkár
Medlens József /466/	Szaktitkár
Halmi Gábor	Dolg. titkár

A tudósítást készítették:
Szabó László és Haasa István

Harmadszor jelenik meg ez a rajz a KÖZHIR lapján. Először egy kezdeményezés szimbóluma volt. Másodszor éppen erre a kezdeményezésére öltötte ki -Sz.-. Egy-két, talán fontos dolgot szeretnék tisztába tenni és részéről le is zárni ezt a rossz ídővé vált nyelvelést.

Volt egyszer egy angol bemutatóóra, melyre hat ember lelkesen, örömmel készült ezzel a céllal, hogy bemutassa, mi mindent lehet csinálni heti négy órában. A bemutatónak sikere volt azok között, akik végig hallgatták. Egy hallgató ugyan nem hallott az egészről semmit, mégis igen súlyos, elmarasztaló kritikát írt róla.

Takácsy tanárnő: „Őszintén irigylem Szabó Lászlót rendkívüli helyfelismerőképessége miatt, aminek birtokában egy perccel azután, hogy belép egy terembe, meg tudja állapítani, hogy mi fog ott történni az elkövetkező hatvan percben. Irigylem továbbá lényegretörtő fogalmazókészségéért, melynek segítségével egy rövid szóba tudja tömöríteni alapos, megfontolt meglátásait. Sajnálom azonban, hogy nem vett részt azon az órán, amiről hosszasan ír, mivel így az óra előtt és elatt minden kérdésére azonnali választ kapott volna, és ezzel megtekeríthattott volna egy csomó energiát.

Olyan csoport vagyunk, ahol öt igazán tanulni szándékozó ember jött össze. Kénytelenek vagyunk a „jelen körülményeket” tükrözni, mert ezek között dolgozunk mi is. Följárnak a laborba, szalagokat hallgatunk, beszélgetünk, fordítunk, tesztekkel töltnék ki.

A nyelvóra nem olyan, mint a virágüzlet, ahol egyszerre csak egy vendéggel foglalkoznak. A 90 percből annyi jut a hallgatóra, amennyit igényel. Mások meghallgatásából és hibáiból is sokat lehet tanulni. Aztán, hogy utaljak Rácz Zoltánra, otthon, nyelvtanár nélkül is lehet nyelvet gyakorolni. Ezzel a 90 percből a számított 5,63 perc helyett 155,63 is lehet. Csak tanulni kell.

Hadd zárjam le az egészet egy gondolattal. Egy újságban megjelenő cikket többszáz, vagy akár többszáz-ezer ember is elolvass, szokot informálja, véleményét alakít ki bennük. A legtöbb olvasó, mint ebben az esetben is, csak ebből az egy forrásból értesülhet, mert vagy nem lehet ott, vagy nincs más organum, lezáróíva a szóbeszédet, ami rendszerint torzít, hiányos, felelősségteljes véleményt alapozni rá nem szabad. S te, kedves -Sz.-, mégis erre hagyatkoztál - hiez elmentél a bemutatóról - , pedig biztos, hogy nem most olvasol először az újságírói felelősségről. Tudni és tudatni, lehetne jelszavunk, és a tudatás megköveteli a tudást.

Balogh Imre

Contra Re
Sub
Respondencia
More
Appendix
Antwort
Orbet
Answer

Mivel a félévben most jelenik meg lapunk utolsója ezért válaszolok most a nekem szóló cikkekre.

Takácsy tanárnőnek csak annyit válaszolnék, hogy én a cikkemben nem személyeskedtem.

Balogh Imrénnek annyit, hogy nem az adott bemutató óra értékeit bíráltam, hanem a bemutató óra tényét magát. /Azt hiszem ez az előző cikkből is kiderül./

Anélkül, hogy a nyelvoktatás didaktikájába /tudásomhoz képest/ mélyebben belemásznék elmondanám, hogy ahogyan a közhit tartja, nyelvet tanulni hallás után lehet. De mi van akkor, ha rosszat hall az ember az órán? /Arról, hogy jelen körülményeink azonosak-e külön vitát lehetne nyitni./ Amit a hozzáállásról mond, abban egyet értek vele.

Az újságírói felelősségről annyit, a cikkem végén levő zárójeltes részt kivéve nem követtem el hibát; a zárójeltes részben pedig nem szó szerint vett kijelentő módban írtam.

Céltom egyébként nem az volt /és most sem az/, hogy bárki lelki életébe is belegázoljak, hanem az, hogy felhívjam a figyelmet nyelvoktatásunk /talán indokolatlan/ nagy szóbeszédre.

Ezzel részéről szintén lezártnak tartom a vitát.

- Sz. -

KÖZHIR

KÖZÜGY LÉGÜGY

A jelenlegi magyar repülés szakembereinek képzéséről és ennek problémáiról beszélgettünk a Járműgépészeti Intézet negyedik emeletén lévő szobájában Dr. Steiger István docenssel.

- Tanár úr, ha megengedi először a magyar repülőgépmérnökök képzésének múltjáról kérdezek, és arról, hogyan változott a mérnökök szerepe napjainkig?

- Köztudomású, hogy a repülőgép hőskorában és utána egy jó ideig csak egy ember kellett a gépre. Volt egy szerelő, és egy ember, aki repült. A mérnökök általában a konstrukcióval foglalkoztak.

Ma viszont már ott tartunk, hogy a karbantartást, a javítást, sőt a fedélzeti munkát sem lehet mérnökök nélkül ellátni. A gépek korszerűsödésével megnőtt a mérnökök igénye.

Itt a BME-n Aviatikát 1915 óta oktatnak. Itt folytatta a tevékenységét a II. világháborút megelőző évektől kezdve a Repülő Műszaki Intézet. Ennek jogutódja lett a Repülőgépek Tanszék, majd ezt követte - névváltozással 1969-ben - az Aero és Termoteknika Tanszék.

Repülőgépmérnököket az '50-es években a Hadmérnöki Karon képezték. Majd 10-15 fős létszámmal folytatódott a képzés a Repülőgépek Tanszék vezetésével. Az utolsó ilyen repülőmérnökök 1968-ban végeztek, pontosan abban a kedvezőtlen időpontban, amikor a repülési szakma egyre több műszaki szakembert kívánt.

- Hogyan oldották meg ezt a problémát a repülési vállalatok?

- Azok a mérnökök, akik tulajdonképpen a hivatalos utánpótlást képviselik, kevesen vannak. Évenként néhány ösztöndíjas végez a Kijevi egyetemen. Az igényeket ez teljes mértékben nem elégíti ki, ezért a repülési vállalatok arra törekednek, hogy a BME-n végzett és a repülési szakmához legközelebb álló hallgatókat felvegyenek. Ezek a hallgatók főleg járműgépészek, de jó néhány éve közlekedés szakos hallgatók is vannak közöttük.

- Hogyan tanulják meg a szakmát, hogyan lesznek repülőmérnökök ezek a végzett hallgatók?

- Először hangárban és más műszaki területen foglalkoztatják őket, néhány év múlva beiratkoznak a Repülőgépszakmérnök Szakra. Ez a szak 1971. óta működik az egyetemen, hogy a mérnökhányt enyhítse. Ez semmiképpen sem pótolja a hazai nappali repülőmérnök-képzést!

Két főiskolán repülő-üzemmmérnökök végeznek: Szekeskon a Kilián György Repülőműszaki Főiskolán és a Nyíregyházi Főiskolán. Ezeknek az üzemmmérnököknek nagy része szeretne továbbtanulni, hogy okleveles mérnök legyen. Ezt a továbbtanulást meg lehetne oldani, ha idejárnának a BME levelező tagozatára. Ez lenne nyilván a repülőmérnök-képzés.

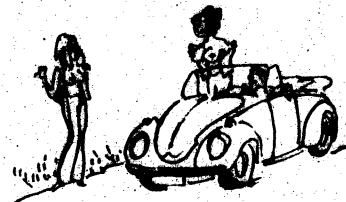
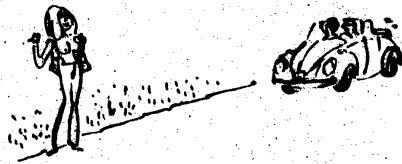
- A fedélzeti mérnökök is mérnökök. Milyen formában és hol történik az oktatásuk?

- A fedélzeti mérnök-képzés úgy történik, hogy az illető szakemberekből, akik szinte kivétel nélkül a MÁLEV műszaki állomásába tartoznak, kiválasztanak néhányat, akik orvosiilag teljesen megfelelők, és szakmailag felkészültek, majd megtanítják őket az 1-2 éves továbbképzésen a hajózó személyzeti munkára.

Utána kerülnek gépre. Először mint kísérők, majd önálló fedélzeti mérnök-ként dolgoznak.

A kínálat elég nagy ebben a szakmában, de a gyakorlatilag felkészült mérnök még mindig kevés.

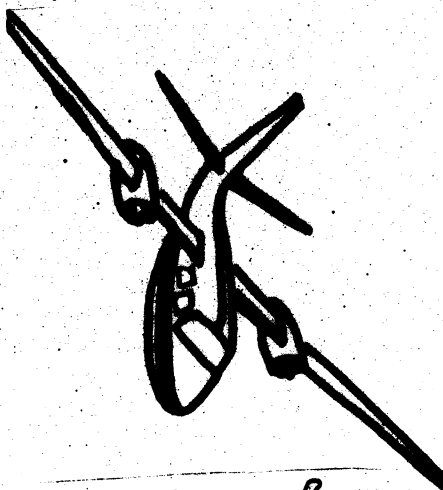
A MÁLEV-nak egy sereg kiváló szerelője van, egy részüket áttették TU-154-es gépre. Ők, mint hazajáró szerelők - nem mérnökök - tevékenykednek a fedélzeten. A fedélzeti ismeretek oktatásában a tanszék oktatói is tevékenyen kivették részüket.

- A repülőgépek, helikopterek számának növekedése egyre több repülőgépvezetőt igényel hazánkban. Mi a helyzet a pilótaképzésben?

- Régebben, ha valaki a sportrepülő, motoros repülő, oktató utat végigjárta, átkerülhetett egy repülési vállalatba repülőgépvezetőnek. Kezdetben így épült fel a mezőgazdasági repülés pilótaképzése, és tulajdonképpen a MÁLEV-é is egészen az IL-14-es típusú gépig, amely az utolsó dugattyús repülőgép volt.

A mezőgazdasági repülés a továbbképzést úgy oldotta meg, hogy a Nyíregyházi Főiskolán beindították a mezőgazdasági repülőgépvezető oktatást. Az ott végző repülőgépvezetők a szakszolgálati bizonyítvány mellé üzemmmérnöki oklevelet is kaptak. A helikopterre való átképzést a MEM repülőgépes szolgálat saját keretein belül oldja meg. Ahogy a közforgalmi repülés erősödött, a repülőgépvezetőket nem lehetett egyszerűen például a magassági repülésből valamint a légierők kötelékéből átvenni, hanem egy nagyon alapos 6-8 éves képzésre volt szükség.

FLY BY MÁLEV
DIE BY MÁLEV

KÖZHIR